

Sophia

ไม่มีใคร เกิดมาเป็น ปีศาจ

ฟารุห์ จักรภัทรานน
เขียน

RanuthTong

ภาพปกและภาพประกอบ

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“การเล่าเรื่องราวของฆาตกรต่อเนื่องไม่ใช่เรื่องของความบันเทิง
แต่ผมอยากให้ผู้รับสารตระหนักและรู้ว่าทุกเรื่องที่เกิดขึ้นมีคนตายจริง
มีผู้สูญเสียจริง มีคนเจ็บปวดกับมันอยู่จริง พ่อแม่ คนรัก ลูก
หรือเพื่อนของใครสักคนต้องจบชีวิตอย่างทารุณ
เพราะการกระทำของฆาตกรต่อเนื่อง
ดังนั้นสิ่งสำคัญคือ **เราเรียนรู้อะไร** แล้วเราจะระมัดระวังอะไรได้บ้าง
เพื่อให้วันหนึ่งผู้สูญเสียไม่ใช่เราหรือคนที่เรารัก
หรือแม้แต่ระวางมากพอที่จะไม่ไปเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างปม
ให้ใครก็ตามที่อาจกลายเป็นฆาตกรต่อเนื่องได้”

ฟาโรห์ จักรภัทรานน

คำนำสำนักพิมพ์

“อย่าตัดสินใครจนกว่าคุณจะได้ใส่รองเท้ามอคคาซินของเขาเดินสองดวงจันทร์”

กล่าวกันว่าเป็นภาษิตของอเมริกันพื้นเมืองเผ่าเซโรกี ความหมายโดยนัย
พ้องกับภูมิปัญญาเก่าแก่ของแทบทุกวัฒนธรรม คือสอนให้เรงดเว้นจากการ
ตัดสินคนอื่น ภาษิตนี้มีความล่อแหลมเมื่อนำมาใช้กับคนที่ทำผิดกลางจรรยา
อย่างการฆ่าคนอื่น ฆ่าอย่างมากมาย อย่างอำมหิต อย่งไร้อบธรรม อย่ง
ไร้สำนึก เช่นฆาตกรต่อเนื่องเก่าคนในเล่มนี้ ทุกคดีมีหลักฐานมัดตัวแน่นอนหา
ถามว่าเราจะยังตัดสินเขาไม่ได้อีกหรือไร

ตัดสินว่าพฤติกรรมล่วงละเมิดผู้อื่นในทุกระดับนั้นผิด - ตัดสินได้

ตัดสินว่าพฤติกรรมล่วงละเมิดผู้อื่นอย่างรุนแรงจนถึงแก่ชีวิตนั้นไม่ใช่
แค่ผิด แต่ชั่วช้าสามานย์ - ตัดสินได้

ตัดสินว่าผู้มีพฤติกรรมชั่วช้าสามานย์เช่นนี้ต้องได้รับโทษทัณฑ์ - ตัดสินได้

รายละเอียดปลีกย่อยของอาชญากรรมที่คนเหล่านี้ก่อสามารถตัดสินได้
ทั้งสิ้น และก็ได้รับการตัดสินไปแล้ว ทั้งโดยกฎหมาย โดยระบบยุติธรรม โดย
สังคม และโดยโชคชะตา พวกเขาจำนวนหนึ่งเสียชีวิตไปแล้วจากโทษประหาร
จำนวนหนึ่งเสียชีวิตด้วยโรคร้าย จำนวนหนึ่งติดคุกตลอดชีวิต จำนวนหนึ่ง
คร่ำชีวิตตนเอง

แต่หากเราจะตัดสินว่าคนที่ทำพฤติกรรมเช่นนั้นเป็นปีศาจ ไม่ใช่มนุษย์ (อย่างเรา) - อาจต้องหยุดถามตัวเองก่อนว่าเราเป็นใครและใช้อำนาจใดในการตัดสินเรื่องนั้น

หนังสือเล่มนี้คือรองเท้ามอคคาซินของอาชญากรโหดระดับต้น ๆ ในศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา รายละเอียดชีวิตพวกเขาในหนังสือเล่มนี้เป็นข้อมูลสาธารณะ ผู้เขียนและกองบรรณาธิการเพียงค้นคว้ารวบรวมมาปะติดปะต่อเข้าด้วยกันเป็นรองเท้าให้คุณลองสวมใส่ แน่หนอว่ามันไม่พอดี เพราะไม่มีใครสามารถตัดเย็บชีวิตใครอีกคนขึ้นใหม่ให้เหมือนเปาะ ๆ ได้ รายละเอียดที่เราไม่รู้ก็เก็บไม่ถ้วนล้วนเป็นเงื่อนปมจ้ายส่งผลซึ่งกันและกัน ลังคม วัฒนธรรม ครอบครัว สารเคมีในสมอง ฯลฯ ทุกปฏิบัติการในชีวิตก่อร่างให้เราเป็นเรา ให้เขาเป็นเขา เราทำได้เพียงสร้างภาพร่างเท่าที่ทำได้ แม้ไม่ชัดเจนและอาจมีบ้างที่ผิดเพี้ยนจากความจริง สำนักพิมพ์ขออภัยมา ณ ที่นี้ แต่เราหวังอย่างยิ่งว่ารองเท้าทั้งเก้าคู่ หากคุณลองสวมดู คุณจะพบว่าพวกเขาเป็นมนุษย์

กลัว โกรธ รัก ผัน เจ็บปวด ชิงชัง ลุ่มหลง อ้างว้าง...ไม่ต่างจากเรา แต่พวกเขาเดินเข้าสู่ความมืด และน้ำก็ไหลลงสู่ที่ต่ำรวดเร็วเสมอ ทั้งหมดนี้ไม่ได้แปลว่าใครก็ตามที่มีชีวิตอย่างพวกเขาจะต้องลงเอยเป็นฆาตกร คนมากมายเผชิญชะตากรรมเลวร้ายกว่านั้นก็ไม่เคยทำร้ายใคร ฆาตกรต่อเนื่องบางคนก็มีพื้นที่ดูปกติสุขเสียด้วยซ้ำ แต่ก็เช่นนั้นเอง เราไม่อาจล่วงรู้ทุกเหตุปัจจัยในชีวิตแต่ละคน และเช่นนั้นเอง การประกอบเรื่องราวชีวิตของพวกเขาเท่าที่เรารู้ จึงไม่ทำให้เรา “เข้าใจ” ว่าทำไมพวกเขาถึงทำเช่นนั้น หากแต่ “ความพยายามจะเข้าใจ” ของเรานี้เองจะเปิดใจเราให้กว้าง

แล้วทำไมเราต้องเปิดใจกว้างให้ฆาตกรด้วย คำตอบมิใช่เพื่อแก้ต่างความผิดของพวกเขา ความผิดอุกฉกรรจ์ระดับนี้ไม่มีเหตุผลใดเลยจะแก้ต่างได้ เราควรเปิดใจให้กว้างเพื่อตัวเราเอง

เมื่อใจเรากว้างพอ เราจะตระหนักได้ว่า ในดามีขาว ในขาวมีดำ สัดส่วนมากน้อยต่างกันไป ฆาตกรต่อเนื่องทุกคนล้วนเคยทำให้ใครบางคนยิ้มได้ ไม่มีใครเลยที่ดำเนินชีวิตหรือขาวผุดผ่อง แม้แต่ตัวเราเอง แม้แต่นักการเมืองที่เราโปรดปราน แม้แต่นักวิชาการหรือผู้ทรงศีลที่เรานับถือ เมื่อใจเรากว้างพอ เราจะเลิกแปะป้ายประณามคนที่คิดต่างจากเราว่าเป็นคนผิด หรือแม้หลักฐานชัดเจนว่าเขาผิด เราก็จะไม่เหมารวมว่าเขาจะต้องผิดไปเสียทุกเรื่อง เราจะเหลือพื้นที่ไว้ให้กันและกันได้หายใจ

เหนืออื่นใด เมื่อใจเรากว้างพอ เราจะเริ่มเท่าทันตัวเอง เริ่มมองเห็นนาฬิกาที่เรากำลังปล่อยให้บางอารมณ์เข้าครอบงำ ช่วงเวลาที่เรากำลังก้าวเข้าสู่ความมืด ช่วงเวลาที่น้ำกำลังจะไหลลงสู่ที่ต่ำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทุศีลเล็กๆ น้อยๆ หรือเลื่อมทรมานต่ำช้า เราและอาชญากรล้วนมีช่วงขณะนั้นไม่ต่างกัน เมื่ออาชญากรเลือกเดินทางหนึ่ง เราขอมุ่งรู้ว่าควรเลือกทางใด

เราต่างเหมือนกันในความเป็นมนุษย์ และมนุษย์ทุกคนมีหุ้มน้ำใจรอให้สว่างล้น

การประคองตนในแสงสว่างได้จนตลอดรอดฝั่งจึงเป็นความสำเร็จยิ่งใหญ่แห่งชีวิตแล้ว

Sophia

⚠️ **TRIGGER WARNING** ⚠️

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เหมาะกับทุกคน
อายุต่ำกว่า 18 ปี หรือผู้ที่มีความอ่อนไหวต่อความรุนแรงไม่ควรอ่าน

ในเล่มมีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- การข่มขืน ทุกเพศทุกวัย
- ฆาตกรรม ทุกเพศทุกวัย
- กระทำทารุณกรรม ทุกเพศทุกวัย
- การทรมานโดยมีเจตนาเพื่อสร้างความเจ็บปวดให้ผู้อื่นมากที่สุด
- ความรุนแรงทางเพศภายในครอบครัว
- พฤติกรรมไร้สำนึก
- การฆ่าตัวตาย

สารบัญ

บทนำ:	ก่อนจะเป็นฆาตกร	1
บทที่ 1	TED BUNDY	7
บทที่ 2	HAROLD SHIPMAN	33
บทที่ 3	JOSEPH JAMES DEANGELO JR.	49
บทที่ 4	YOO YOUNG-CHUL	71
บทที่ 5	ROSE & FRED WEST	89
บทที่ 6	SAMUEL LITTLE	113
บทที่ 7	RICHARD RAMIREZ	129
บทที่ 8	ED GEIN	149
บทที่ 9	JUANA BARAZZA	163
บทส่งท้าย		176
เกี่ยวกับผู้เขียน		179
แหล่งข้อมูลสำหรับอ้างอิงและค้นคว้าต่อ		181

บทนำ

ก่อนจะเป็นฆาตกร

“ฆาตกรต่อเนื่อง” ผมเชื่อว่าไม่มีใครไม่เคยได้ยินคำนี้ แต่จะมีสักกี่คนที่รู้และเข้าใจความหมายของมันจริงๆ รวมถึงจะมีสักกี่คนที่รู้ว่าอะไรทำให้เกิดฆาตกรต่อเนื่องขึ้นมากมาย

ฆาตกรต่อเนื่อง หรือ Serial Killer มีหลายนิยามมากเหลือเกิน แต่มีลักษณะที่เป็นหลักใหญ่ใจความร่วมกัน เดิมนิยามของสำนักงานสอบสวนกลางของสหรัฐฯ หรือ FBI ระบุว่า ฆาตกรต่อเนื่องหมายถึงผู้ก่อเหตุฆาตกรรมตั้งแต่สามคนขึ้นไป ภายในระยะเวลาหนึ่งเดือนขึ้นไป โดยมีช่วงหยุดพักเป็นระยะ (cooling - off period) และลงมือในสถานที่แตกต่างกัน เช่นนี้เอง Serial Killer จึงต่างจาก Mass Murderer หรือการสังหารหมู่ ซึ่งหมายถึงการฆ่าคนตั้งแต่ 4 คนขึ้นไป ในสถานที่เดียวกันหรือใกล้เคียงกัน ผู้ฆ่าจะเป็นหนึ่งคนหรือหลายคนก็ได้ โดยอาจกินเวลาไม่กี่ปีกว่าหรือหลายวัน แต่มีความต่อเนื่องเป็นเหตุการณ์เดียว

มีข้อมูลระบุว่าคำว่า Serial Killer ถูกใช้ครั้งแรกในหนังสือ *The Complete Detective* ในปี 1950 โดยริชาร์ด ฮิวส์ การใช้ก่อนหน้านั้นว่ากันว่าอยู่ในรูปของคำภาษาเยอรมัน “Serienmörder” ที่ใช้เรียกปีเตอร์ เคอร์เทิน ผู้ฆ่าผู้หญิงไปหลายคนในปี 1929 ในสหรัฐอเมริกามักให้เครดิต

ไพบีเกิดมาเป็นปีศาจ

โรเบิร์ต เรสส์เลอร์ เจ้าหน้าที่เอฟบีไอว่านำคำนี้มาใช้ครั้งแรกในการอบรมตำรวจในปี 1974

ช่วงนั้นเอฟบีไอพยายามคำว่า “ฆาตกรต่อเนื่อง” ว่า หมายถึง การฆ่าแบบต่างกรรม ต่างวาระ และต่างสถานที่ แต่จากนั้นก็มีเสียงโต้แย้งว่า ฆาตกรบางคนฆ่าเหยื่อมากกว่าสามราย แต่ฆ่าในสถานที่เดียวกัน จึงไม่ตรงกับนิยามที่เอฟบีไอกำหนด ในช่วงเวลาเดียวกัน สถาบันเพื่อความยุติธรรมแห่งสหรัฐอเมริกาประกอบด้วยนักอาชญาวิทยาระดับแนวหน้าหลายคนจึงกำหนดนิยามของคำว่า “ฆาตกรต่อเนื่อง” ใหม่อีกครั้งว่า หมายถึง ฆาตกรที่ฆ่าตั้งแต่สองรายขึ้นไป โดยไม่จำเป็นต้องต่างสถานที่

อีกประเด็นที่กำหนดไว้ในนิยามของฆาตกรต่อเนื่องคือแรงจูงใจ นักอาชญาวิทยาลงความเห็นว่าฆาตกรต่อเนื่องมักมีแรงผลักดันจากปมในใจ เรื่องทางเพศ ความปรารถนาในอำนาจ ความตื่นเต้น การได้รับความสนใจ แม้ฆาตกรต่อเนื่องบางคนฆ่าโดยมีแรงจูงใจทางการเงิน แต่โดยส่วนใหญ่แล้วผลประโยชน์ทางการเงินหรือสถานะทางสังคมมักไม่ใช่แรงผลักดันหลัก ซึ่งนั่นเป็นลักษณะที่ทำให้ฆาตกรต่อเนื่องแตกต่างจากนักฆ่าในแก๊งมาเฟียหรือผู้ก่อการร้าย ซึ่งมีแรงจูงใจที่คนทั่วไปเข้าใจได้มากกว่า

ในปี 2005 ในที่สุดเอฟบีไอได้กำหนดนิยามใหม่ให้กับคำว่า “ฆาตกรต่อเนื่อง” โดยระบุแต่เพียงสั้น ๆ ว่ามันคือการฆ่าคนอย่างผิดกฎหมาย โดยมีเหยื่อที่มีจำนวนตั้งแต่สองรายขึ้นไป และกระทำโดยคนคนเดียวกัน หรือกลุ่มคนกลุ่มเดียวกัน และจะต้องเกิดขึ้นคนละช่วงระยะเวลา หรือเป็นเหตุการณ์แยกจากกัน โดยไม่ได้อยู่เกี่ยวกับสถานที่ก่อเหตุ

ศาสตราจารย์โรนัลด์ โฮล์มส์ นักอาชญาวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยลุยส์วิลล์ แบ่งประเภทฆาตกรต่อเนื่องออกเป็นทั้งหมด 4 ประเภท ได้แก่

ประเภทที่ 1 คือ the visionary: คือฆาตกรต่อเนื่องที่ฆ่าเพราะเขาได้ยินเสียงหรือเห็นอะไรบางอย่างสิ่งให้เขาทำการฆ่า คนเหล่านี้มักมีอาการ psychosis หรืออาการวิกลจริต ประสาทสัมผัส (sensory) พวกเขาไม่ได้รับรู้โลกตามสภาพความจริง

ประเภทที่ 2 คือ the mission oriented: ฆาตกรต่อเนื่องที่มอบภารกิจให้ตนเองกำจัดคนที่มีลักษณะเฉพาะบางอย่าง ซึ่งพวกเขาเห็นว่าไม่มีค่าพอจะมีชีวิตอยู่หรือสมควรต้องถูกกำจัด มักเกี่ยวพันกับศาสนา เชื้อชาติ หรือสถานะทางสังคม

ประเภทที่ 3 คือ the hedonistic: ฆาตกรที่ฆ่าเพื่อความรื่นรมย์ส่วนตัว โดยมักทำตามแรงกระตุ้นสามประการหลักๆ ได้แก่ ตัณหา ความตื่นเต้นเร้าใจ และความสะกดกสบาย

ประเภทที่ 4 คือ the power oriented: ฆาตกรต่อเนื่องที่มีความปรารถนาหลักคือการควบคุมและบงการเหยื่ออย่างสมบูรณ์แบบ โดยมักทำเพื่อลบเลือนความรู้สึกต่ำต้อยด้อยค่าที่ตนเคยประสบในวัยเด็กหรือวัยรุ่น

การศึกษาของนักจิตวิทยาและนักอาชญาวิทยาพบว่าฆาตกรต่อเนื่องไม่ได้เกิดจากสาเหตุใดสาเหตุเดียว แต่เกิดจากหลายสาเหตุทั้งทางสังคมและกายภาพประกอบกัน อาทิ ปัญหาทางจิตเวช ความผิดปกติในการเข้าสังคม ครอบครัวแตกแยก สารสื่อประสาทในสมองผิดปกติ เกิดอุบัติเหตุที่กระทบสมอง ประสบการณ์ถูกทำร้าย มีแผลทางใจ และ/หรือ ทางกาย ฯลฯ

ในแง่มุมมองทางกายภาพ การศึกษาด้านประสาทวิทยาโดยรองศาสตราจารย์ จอห์น แพร์ริงตัน แห่งมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด ใช้เทคโนโลยีทางการแพทย์

ทำไมใครก็มาเป็นปีศาจ

สร้างภาพสมมองของฆาตกรต่อเนื่อง และพบคำอธิบายที่เป็นไปได้ว่าทำไมพวกเขาจึงดูขาดความเห็นอกเห็นใจ หรือไม่นำพาต่อความรู้สึกเจ็บปวดของผู้อื่น แพร์ริงตันพบว่าอาชญากรที่มีลักษณะไซโคพาทมีการเชื่อมต่อกิจกรรมทางประสาทระหว่างอะมิกดาลาและคอร์เท็กซ์กลีบหน้าผากส่วนหน้าน้อยกว่าคนปกติ อะมิกดาลาเป็นส่วนของสมองที่ตอบสนองสิ่งเร้าเชิงลบและทำให้เรารู้สึกหวั่นกลัว ส่วนคอร์เท็กซ์กลีบหน้าผากส่วนหน้าทำหน้าที่แปลความหมายปฏิกิริยาจากอะมิกดาลา เมื่อการเชื่อมต่อของสองบริเวณนี้ลดลง สิ่งเร้าเชิงลบในอะมิกดาลาจึงไม่ได้รับการตีความเป็นอารมณ์ความรู้สึกเชิงลบที่รุนแรงแต่อย่างใด อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ฆาตกรไซโคพาทไม่รู้สึกผิดกับพฤติกรรมของตน หรือไม่รู้สึกเศร้ากับความทุกข์ของเหยื่อ

4 ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับฆาตกรต่อเนื่อง

- **ฆาตกรต่อเนื่องทุกคนเป็นคนโดดเดี่ยว** แปรกแยก ไม่สูงส่งกับใคร ความจริงแล้วฆาตกรต่อเนื่องมีหลากหลายบุคลิกภาพ บางคนเข้าสังคมเก่งระดับแนวหน้าชั้นนำของประเทศด้วยซ้ำ และอีกหลายคนมีอัธยาศัยดี คุยเก่ง ดูอบอุ่น มีเพื่อนฝูงมากมาย เป็นสาเหตุอย่างหนึ่งที่ทำให้พวกเขาลงมือได้ง่ายขึ้น
- **ฆาตกรต่อเนื่องทุกคนเป็นคนฉลาด** เป็นอัจฉริยะะ จริง ๆ แล้วฆาตกรต่อเนื่องมีระดับไอคิวหลากหลายเหมือนคนทั่วไป และบางคนที่ต่ำกว่ามาตรฐาน แต่ฆาตกรต่อเนื่องจำนวนไม่น้อยมีบุคลิกภาพผิดปกติแบบหลงตัวเอง (Narcissistic) ทำให้ชอบแสดงออกว่าตนเหนือกว่าคนอื่น

- **ฆาตกรต่อเนืองทุกคนวิกลจริต** หรือเป็นคนบ้าคลั่งที่ฆ่าคนอย่างโหดร้าย ฆาตกรต่อเนืองจำนวนมากแม้มีบุคลิกภาพผิดปกติ แต่ไม่ได้รับการวินิจฉัยทางจิตเวชว่าวิกลจริต และบางคนก็ไม่ได้ฆ่าเหยื่อโดยเน้นความรุนแรงโหดร้ายเสมอไป
- **ฆาตกรต่อเนืองจะไม่หยุดฆ่าจนกว่าจะตายหรือถูกจับได้** ซึ่งในความเป็นจริงฆาตกรต่อเนืองหลายรายเลือกที่จะหยุดเองก่อนถูกจับได้ หรือหยุดเมื่อเจอจุดเปลี่ยนบางอย่างในชีวิตที่ทดแทนความรู้สึกอยากฆ่าคน บางคนเจอวิธีการที่ทำให้ปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศได้โดยไม่ต้องฆ่าใคร และอีกหลายคนก็แค่หยุดเพราะแก่แล้ว ฮอริโมนไม่พุ่งพล่านเหมือนก่อน เร็วแรงถดถอย เสียงจะถูกจับได้ เป็นต้น

หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะพาคูณและผมหาคำตอบเกี่ยวกับ “ฆาตกรต่อเนือง” ไปพร้อม ๆ กัน ว่าอะไรที่ทำให้พวกเขาเหล่านั้นต้องกลายมาเป็นอย่างที่พวกเขาเป็น ขอให้สนุกกับการค้นหาคำตอบในครั้งนี้นะครับ

ฟาโรห์ จักรภัทรานน

*"We serial killers are your sons,
we are your husbands, we are everywhere.
And there will be more of your children
dead tomorrow."*

พวกเราฆาตกรต่อเนื่องคือลูกชายคุณ สามีคุณ เราอยู่ทุกหนแห่ง
และจะมีลูกของพวกคุณตายอีกในวันพรุ่งนี้

- TED BUNDY

Modus Operandi:	สร้างบาดเจ็บเพื่อขอให้เหยื่อไปช่วยขนของที่รถ แล้วลักพาตัวไปข่มขืน ทารุณกรรม ฆ่าด้วยการบีบคอ/หุบตัวของเหยื่อ และกระทำซ้ำเร้าศพ
AKA:	Lady Killer (นักฆ่าผู้หญิง) Campus Killer (นักฆ่าเด็กมหาวิทยาลัย)
Years Active:	1973 - 1978
Area:	แคลิฟอร์เนีย, ออริกอน, วอชิงตัน, ไอดาโฮ, ยูทาห์, โคโลราโด, ฟลอริดา
Victim:	เด็กสาวและหญิงสาวมากกว่า 36 คน
Status:	เสียชีวิตแล้วจากโทษประหาร

ช่วงปี ค.ศ. 1970 - 2000 ในสหรัฐอเมริกาเกิดการขับเคลื่อน ขบวนการปลดแอกทางสังคมหลายมิติ อาทิ ไลฟส์ไต้ลส์บุปผาชน การต่อต้าน สงคราม การเรียกร้องสิทธิสตรี ฯลฯ ขณะเดียวกันก็เป็นยุคสมัยที่ถูก ขนานนามว่า “ยุคทองของฆาตกรต่อเนื่อง” ผู้คนใช้ชีวิตภายใต้ร่มเงาแห่งความหวาดระแวง เพราะเทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์ยังไม่ก้าวหน้า จึง ดูเหมือนผู้ใช้กฎหมายต้องคอยวิ่งไล่ตามผู้กระทำความผิดกฎหมายอยู่หลายก้าวเสมอ

ฆาตกรต่อเนื่องแต่ละคนใช้อาวุธหลากหลาย ทั้งปืน มีด ขวาน ฯลฯ แต่อาวุธที่แท้จริงของเท็ด บันด์ ไม่เหมือนใคร เขาใช้บุคลิกภาพน่าเชื่อถือ หน้าตาสะอาดสะอ้าน วาจาน่าคบหา มาเป็นอาวุธล่อลวงเหยื่อ ภายใต้ ภาพลักษณ์ชายหนุ่มนักกฎหมาย บันด์ไม่ใช่คนชายขอบในสังคม เขาเป็น คนมีการศึกษา มีคนนับหน้าถือตา เป็นนักขับเคลื่อนกิจกรรมทางการเมือง อนาคตไกล และเป็นแฟนหนุ่มผู้อบอุ่น กระนั้นบันด์ก็ยังสามารถปลีกตัวไป ก่อเหตุฆ่าข่มขืน ทารุณกรรม และสังหารหญิงสาวได้มากกว่า 30 ราย ภายหลังจากที่มีการประเมินว่าจำนวนจริงของเหยื่ออาจสูงถึงหลักร้อย เพราะเขามักเล่า เรื่องไม่ตรงกันนักในแต่ละครั้ง

เขาถูกเรียกด้วยฉายาสารพัด ทั้ง “ปีศาจผู้หล่อเหลา” “นักฆ่าผู้หญิง” “นักฆ่าเด็กมหาวิทยาลัย” ฯลฯ แต่สิ่งหนึ่งที่แน่นอน เขาเป็นสิ่งที่ชีวิตสายพันธุ์เดียวกับเรา เขาฉลาด ไหวพริบดี รู้จักคิดนอกกรอบ และกล้าหาญ แต่ ณ จุดใดจุดหนึ่งในชีวิต เขาเลือกเส้นทางเดินที่ต่างออกไปและปฏิเสธที่จะ ยอมรับมัน เขาจึงไม่อาจหวนคืนสู่สามัญสำนึกได้อีกเลย

ตรงข้ามกับที่มันดีมักให้สัมภาษณ์...

หลังถูกจับและกลายเป็นฆาตกรต่อเนื่องชื่อดังก้องโลก เท็ด บันดี้ กลับเป็นปลื้มกับความดังของตนอย่างเห็นได้ชัด โดยไม่สำนึกกับความผิดที่ตนกระทำ เขาพูดคุยกับสื่อเสมอ และมักปั้นแต่งเรื่องราวชีวิตตนไปตามความพอใจ แต่ไม่เคยยอมรับสารภาพผิดแม้จะถูกพิพากษาแล้ว และอีกเรื่องที่เขาไม่ค่อยยอมพูดตรงความจริงนักคือเรื่องราวในวัยเด็ก

ชื่อเต็มคือ ซีโอดอร์ โรเบิร์ต บันดี้ เกิดวันที่ 24 พฤศจิกายน ค.ศ. 1946 รัฐเวอร์มอนต์ สหรัฐอเมริกา แม่ผู้ให้กำเนิดชื่อว่าลูอิส โคเวลล์ ไม่มีข้อมูลที่แน่ชัดว่าพ่อแท้จริงคือใคร หลายคนเชื่อว่าอาจเป็นทหารผ่านศึก หรืออาจเป็นกะลาสีเรือคนหนึ่ง ขณะเดียวกันก็มีคนมากมายเชื่อว่าพ่อของเขาอาจเป็นพ่อของแม่ หรือคุณตาแท้ๆ ของเขาเองนั่นเอง

ในยุคลสมัยนั้น ผู้หญิงตั้งท้องโดยไม่ได้แต่งงานและไม่มีใครรับเป็นพ่อเด็กนับเป็นเรื่องอับอายอย่างร้ายสำหรับครอบครัว สุดท้ายแล้วลูอิส โคเวลล์ จึงจบปัญหาด้วยการให้พ่อและแม่ของเธอเปลี่ยนสถานะจากตาและยายกลายเป็นทำหน้าที่เป็นพ่อแม่ของเท็ดแทนเธอ เพื่อลบล้างความอับอายของตัวเองและครอบครัว พวกเขาจึงเลี้ยงดูหนูน้อยคนหนึ่งในฐานะลูกชายคนเล็ก และทำให้เท็ด บันดี้ เข้าใจผิดมาตลอดว่าแม่แท้ๆ ของเขาคือพี่สาว

ตรงข้ามกับที่มันดีมักให้สัมภาษณ์ว่าครอบครัวปกติดีทุกอย่าง พื้นฐานครอบครัวของเขาเข้าข่ายมีปัญหา คุณตาซามูเอลมักใช้ความรุนแรงกับสมาชิกในครอบครัวจนทำให้พฤติกรรมผิดเพี้ยนกลายเป็นเรื่องปกติ ซามูเอลมีอาการประสาทหลอน มักยืนด่าทอกำแพงหรืออากาศตรงหน้าเพียงคนเดียว และนอกจากจะชอบใช้ความรุนแรงกับยายและแม่ของเท็ดแล้ว แม้แต่สุนัขที่เลี้ยงไว้หรือแมวเพื่อนบ้านก็ยังตกเป็นเหยื่อระบายอารมณ์

ไม่มีใครเกิดมาเป็นปีศาจ

เอเลนอร์ คุณยายของเท็ด ได้รับผลข้างเคียงจากความรุนแรงของสามีจนป่วยเป็น PTSD (Post-traumatic Stress Disorder) ซึ่งเป็นโรคจิตเภทชนิดหนึ่ง พบในจิตเวชเด็กได้ เกิดจากสภาวะจิตใจถูกกระทบกระเทือนจากเหตุการณ์เลวร้าย เอเลนอร์ต้องทนทุกข์อยู่กับความรู้สึกหวาดระแวงว่าสามีจะทำร้ายเธออยู่ตลอดเวลา ส่งผลทำให้เธอกลายเป็นโรคซึมเศร้าและโรคกลัวที่ชุมชนอย่างหนัก เธอต้องไปพบแพทย์เป็นครั้งคราวเพื่อรักษาอาการทางจิตด้วยวิธีการชอร์ตไฟฟ้า โดยวางยาสลบก่อนแล้วชอร์ตกระตุ้นด้วยคลื่นไฟฟ้าความถี่ต่ำ ซึ่งเป็นวิธีการรักษาผู้ป่วยจิตเภทที่เป็นที่นิยมกันมากในยุคสมัยนั้น

ครอบครัวโคเวลล์ 4 ชีวิต อาศัยอยู่ใต้ร่มชายคาเดียวกันจนกระทั่งในปี 1951 ลูอิส โคเวลล์ แม่ของเท็ดย้ายไปอยู่เมืองทาโคมา รัฐวอชิงตัน และแต่งงานกับจอห์นนี่ บันดี้ ซึ่งต่อมาได้รับเท็ดมาอยู่ในความดูแลของตน เป็นเหตุผลที่ทำให้หนูน้อยเท็ดเปลี่ยนนามสกุลจากโคเวลล์มาใช้นามสกุลบันดี้ โดยระหว่างนั้นเท็ดเองก็ยังคงเข้าใจว่าตาและยายเป็นพ่อแม่ที่แท้จริงของเขา เช่นเดิม หลังจากที่แม่ของเขาแต่งงานได้ไม่นาน เธอกับสามีมักมีลูกเพิ่มอีก 4 คน ทำให้ครอบครัวนี้มีเด็กในบ้านมากถึง 5 คน

รูปแบบการดำเนินชีวิตของครอบครัวนี้ไม่ได้แตกต่างจากครอบครัวทั่วไป นับว่าเท็ดอยู่ภายในสภาพแวดล้อมที่ดีขึ้นด้วยซ้ำหากเทียบกับสมัยที่อาศัยอยู่กับคุณตาที่ชอบใช้ความรุนแรง เท็ดเคยให้การว่าวัยเด็กของเขาแทบไม่ต่างจากเด็กคนอื่นเลย เขาโตมาในบ้านที่ไม่มีคนในครอบครัวตีแม่เหล้าสูบบุหรี่ หรือเล่นการพนัน ในทางกลับกันทุกคนยังไปโบสถ์ด้วยกันเป็นประจำอีกด้วย

ตรงข้ามกับที่บันดี้มักให้สัมภาษณ์ ว่าเขาเป็นเด็กเรียนเก่งที่มีเพื่อนมากมาย จริง ๆ แล้วเพื่อนวัยเด็กของเขาเล่าว่าเขามีความสามารถด้อยกว่า

คนอื่นหลายด้าน ท่าทีของเขาเองจะไม่ค่อยมั่นใจ เพื่อนวัยเด็กเล่าว่าเท็ด
บันดี้ ค่อนข้างเงิบขมขื่น เก็บเนื้อเก็บตัว และมีปัญหาในการพูด อาจเป็น
เพราะช่องว่างระหว่างวัยที่เขาอายุห่างจากน้องคนอื่นมากถึง 4-5 ปี ประกอบ
กับแม่ของเท็ดเองก็มีลูกเพิ่มถึง 4 คน จึงทำให้เธอต้องใช้เวลาและความสนใจ
ไปให้น้องๆ ส่งผลทำให้เท็ดรู้สึกเล็กๆ ว่าตนไม่เป็นที่สนใจของคนในครอบครัว
เขาจึงไม่ค่อยเอาอะไรให้ใครฟัง พฤติกรรมเหล่านี้ของเด็กๆ ไม่ใช่เรื่องแปลก
ใหม่ เพราะสำหรับผู้ใหญ่แล้ว มันอาจเป็นเพียงพฤติกรรมของเด็กที่ขี้อาย
คนหนึ่งก็เท่านั้น

ทว่านอกจากอุปนิสัยที่เล่ามา เด็กชายเท็ดมีนิสัยแปลกอย่างหนึ่งซึ่ง
คนรอบข้างยากจะคุ้นชิน นั่นคือ เขาหลงใหลการทำอันตรายผู้อื่น เขาเคย
ประดิษฐ์สิ่งๆ ที่เรียกว่า “กับดักเสือ” ด้วยการขุดหลุมในป่า เอาไม้ยาวแหลมปักไว้
ในหลุม แล้วอำพรางหลุมด้วยใบไม้ กระทั่งเพื่อนคนหนึ่งหล่นลงไปแล้วถูก
ไม้แหลมแทงเป็นแผลยาวตลอดแนวขา ย้อนกลับไปตอนเขาอายุราว 3 ขวบ
ป้าแท้ๆ ของเท็ดเปิดเผยว่า บ่ายวันหนึ่งที่เธอลืมหลับไป เธอตื่นขึ้นมาพบว่า
เด็กชายเท็ดกำลังยืนจ้องเธออยู่ รอบตัวเธอมีมีดวางรายล้อม และปลายแหลม
ของมีดทั้งหมดหันเข้าหาตัวเธอ

จากนั้นเมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น เท็ดก็เริ่มมีนิสัยอยากฝ่าฝืนกฎระเบียบ
ไปจนถึงเริ่มฝ่าฝืนกฎหมาย เขาเริ่มลักเล็กขโมยน้อยถี่ขึ้นเรื่อยๆ และรู้สึกผิด
น้อยลงเรื่อยๆ

ความทะเยอทะยาน บาดแผล และจุดเปลี่ยน

ในวัยเรียน บันดี้ถูกจดจำในฐานะเพื่อนร่วมรุ่นที่นิสัยดีน่าคบหา แต่ก็มีปัญหาในการเข้าสังคม กระนั้นเขาก็ยังคงมีความทะเยอทะยานฝังแน่นในส่วนลึก เขาเคยให้สัมภาษณ์ถึงคนในครอบครัวโดยบอกว่าชื่นชมคุณตา (ผู้ชอบใช้ความรุนแรง) และไม่ค่อยประทับใจจอห์นนี่ พ่อเลี้ยง เท่าไหร่ เพราะ “เขาหาเงินได้น้อย”

ในปี 1967 ช่วงที่บันดี้เรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยวอชิงตัน เขาตกหลุมรักผู้หญิงคนหนึ่งชื่อไดแอน เอ็ดเวิร์ดส์ เธอมาจากครอบครัวฐานะดี บันดี้รู้สึกต้อยกว่าเอ็ดเวิร์ดส์ทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นฐานะทางการเงิน ความอบอุ่นในครอบครัว รูปลักษณ์ภายนอก รวมถึงการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม นั่นจึงเป็นแรงผลักดันใหญ่หลวงที่ทำให้เขาต้องใช้ความพยายามทุกวิถีทางเพื่อทำให้เธอประทับใจ ทั้งคู่เริ่มคบกันในปี 1969

ระหว่างนั้นบันดี้ทำงานหารายได้เสริมไปด้วยระหว่างเรียน แต่สุดท้ายตัดสินใจดรอปการเรียนมหาวิทยาลัยเพื่อออกมาทำงานอย่างเป็นทางการเป็นกิจจะลักษณะ พร้อมกับเป็นอาสาสมัครช่วยงานในออฟฟิศของเนลสัน ร็อกกีเฟลเลอร์ ผู้สมัครประธานาธิบดีสังกัดพรรครีพับลิกัน ทว่ามันกลายเป็นก้าวที่ผิดพลาดในความสัมพันธ์ การหยุดเรียนทำให้เอ็ดเวิร์ดส์รู้สึกว่าคุณเธอขาดความมุ่งมั่นและดูไม่มีอนาคต เอ็ดเวิร์ดส์ตัดสินใจยุติความสัมพันธ์กับบันดี้ การถูกบอกเลิกสร้างบาดแผลลึกขนาดใหญ่ในใจเขา หลายคนเชื่อว่าเขาไม่เคยลืมผู้หญิงคนนี้ได้เลย สะท้อนผ่านลักษณะของเหยื่อแต่ละรายที่เขาสังหารในอีกหลายปีให้หลัง ล้วนมีลักษณะบางอย่างร่วมกันเช่น ผิวขาว รูปร่างผอม ผมยาว แสกกลาง สีนํ้าตาลเข้ม ซึ่งคล้ายกับไดแอน เอ็ดเวิร์ดส์

หลังจากที่บัณฑิตกำลังเสียศูนย์กับการถูกทิ้ง เขาก็เจอมารุสมหลังจากนั้น เขาก็ต้องมารับรู้ความจริงซึ่งถูกปกปิดเอาไว้มานานหลายปี ว่าตายที่เขาเข้าใจ มาตลอดว่าเป็นพ่อแม่ของเขา ไม่ใช่พ่อแม่ที่แท้จริง ซึ่งนั่นทำให้เขาโกรธแค้นมาก ที่ปกปิดเรื่องนี้กับเขามาตลอดยี่สิบกว่าปี เรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงนั้นอาจกล่าว ได้ว่าเป็นจุดเปลี่ยนที่ส่งผลให้เขาเปลี่ยนแปลงตัวเองอย่างสิ้นเชิง

All New TED BUNDY

ความเสียใจเพราะถูกหญิงสาวผู้เป็นที่รักทิ้ง และถูกหักหลังครั้งใหญ่จากแม่ และครอบครัว ทำให้บัณฑิตมีพฤติกรรมโกรธแค้นมารดา ต่อต้านพ่อเลี้ยง และ ปลีกตัวออกห่างจากครอบครัว บัณฑิตตัดสินใจเปลี่ยนแปลงตัวเองเป็นคนใหม่ ตั้งแต่รูปลักษณ์ภายนอกจนภายในลักษณะนิสัยส่วนตัว จากเด็กหนุ่มบุคลิก เงียบขรึม ไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับใคร กลายเป็นชายหนุ่มมั่นใจในตัวเอง กล้าพูด และชอบเข้าสังคม รวมถึงโหยหาการยอมรับอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ในปี 1970 บัณฑิตกลับไปเรียนในมหาวิทยาลัยยวอชิงตันอีกครั้งและได้ เริ่มต้นความรักครั้งใหม่กับอลิซาเบธ โคลบเฟอร์ เลขานุการแม่ข่ายลูกติดของ วิทยาลัยเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยยวอชิงตัน ขณะเดียวกันก็เริ่มมีความสัมพันธ์ แบบคบซ้อนกับหญิงสาวคนอื่นอีกหลายคนพร้อมกัน

กระทั่งเมื่อบัณฑิตจบปริญญาตรีสาขาจิตวิทยาอย่างเป็นทางการในปี 1972 เขาเริ่มหันมาสนใจเรื่องการเมืองและเข้าไปเป็นนักกิจกรรมทางการเมืองในนาม ของพรรครีพับลิกัน และในปีนั้นเอง เหมือนฤดูใบไม้ผลิหวนคืนกลับมาสู่ชีวิต เขาอีกครั้ง เพราะเขาได้กลับไปคบหากับไดแอน เอ็ดเวิร์ดส์ ผู้หญิงที่เคยสร้าง บาดแผลในใจ โดยความสัมพันธ์ในครั้งนี้เอ็ดเวิร์ดส์จะสนใจในตัวเขาไม่น้อย

ไม่มีใครเกิดมาเป็นปีศาจ

เพราะนอกจากภาพลักษณ์หนุ่มอนาคตไกลเข้าสังคมเก่งแล้ว บันดี้ยังทำงานอย่างใกล้ชิดกับรองประธานาธิบดีเนลสัน ร็อบบี้เฟลเลอร์ อีกด้วย

ตลอดระยะเวลาที่ทั้งคู่กลับมาคบกัน บันดี้ก็ยังคงความสัมพันธ์กับโคลบเฟอร์อยู่ โดยหญิงสาวทั้งสองไม่รู้เรื่องของอีกฝ่าย หลังจากบันดี้วางแผนอนาคตเรื่องแต่งงานและแนะนำให้ทุกคนรู้จักกับเอ็ดเวิร์ดส์ในฐานะคู่หมั้นของเขาเรียบร้อย เขาก็สร้างความประหลาดใจให้เธอด้วยการบอกเลิกเธอแบบสายฟ้าแลบในปีถัดมา เธอทวงถามเขาว่ามันเกิดอะไรขึ้น เขาตอบอย่างเจ็บแสบว่า “ไดแอน ผมไม่รู้เลยว่าคุณพูดเรื่องอะไร” หลายคนมองว่าทุกอย่างอาจเป็นแผนการของเขาแต่แรกในการแก้แค้นที่เธอเคยทิ้งเขาไป

เริ่มต้นแบบแผนอำมหิต

ไม่มีข้อสรุปแน่ชัดว่าเกิด บันดี้ เริ่มสังหารเหยื่อจริง ๆ ตอนไหนอย่างไร เพราะเขาเล่าเรื่องไม่เหมือนเดิมในการสารภาพแต่ละครั้ง เขาเคยบอกว่าเริ่มฆ่าตั้งแต่ปี 1972 บ้าง 1973 บ้าง แต่เท่าที่มีการบันทึกอย่างเป็นทางการ หนึ่งในคดีแรก ๆ ของบันดี้เกิดขึ้นในปี 1974 เขาบุกเข้าไปในห้องพักเด็กสาววัย 18 ปี ทูบตีเธอด้วยแท่งเหล็ก จากนั้นจึงกระทำชำเราเธอด้วยแท่งเหล็กนั้น แม้เธอจะรอดชีวิต แต่ก็ไม่ว่าจะเรียกว่าเป็นโศกคดีหรือโศคร้ายที่เธอไม่สามารถจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้เลย เพราะสมองได้รับการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงจากการถูกทุบตีศีรษะซ้ำ ๆ ส่วนอวัยวะภายในที่เสียหายก็ไม่สามารถรักษาให้กลับมาเป็นปกติดังเดิม เธอสูญเสียความสามารถที่จะมีบุตรไปตลอดชีวิต

ในปีเดียวกันนั้นเอง ผู้คนเริ่มตื่นตระหนกเพราะเด็กสาวมหาวิทยาลัยหายตัวไปเฉลี่ยประมาณเดือนละคน และเรื่องราวของเหยื่อที่หายไปแต่ละรายมีความคล้ายคลึงกัน คือมักถูกพบครั้งสุดท้ายอยู่กับผู้ชายสูง ชาว ผมสีเข้ม

ซึ่งบอกว่าตนกำลังบาดเจ็บที่แขน อยากขอความช่วยเหลือให้ช่วยยกของไปส่งให้ที่รถหรือยกของลงจากรถ ด้วยบุคคลิกมีเสน่ห์ พุดจาดี หน้าตาดูไม่มีพิษภัย ทำให้เหยื่อหลงเชื่อและยอมช่วย ซึ่งบัณฑิตจะตอบแทนน้ำใจด้วยการใช้ของแข็งทุบศีรษะในจังหวะที่พวกเธอกำลังช่วยเก็บของ แล้วลักพาตัวขึ้นรถไป จากนั้นจะลงมือฆ่าเหยื่อด้วยวิธีเดิม ๆ คือบีบคอหรือทุบตีด้วยของแข็งจนเสียชีวิตตามมาด้วยการข่มขืนร่างไว้วิญญาณ ตลอดจนล่องละเมิดด้วยวิธีวิปริตพิสดารต่าง ๆ

หลังจากตำรวจจับต้นชนปลายไม่ถูกกับการหายตัวไปของเด็กสาวหลายคนในซีแอตเทิล ปลายปี 1974 บัณฑิตวางแผนไปศึกษาต่อทางด้านกฎหมายที่มหาวิทยาลัยยูทาห์ เขาทิ้งทวนด้วยการลักพาตัวเจนิส ออตต์ และเดนิส นาสลันด์ ไปจากสวนสาธารณะริมทะเลสาบแซมมามีชยามกลางวันแสด ๆ พยายามให้การตรงกันว่าก่อนจะหายตัวไป เธอคุยอยู่กับชายหน้าตาดี ใส่เสื้ออกซึ่งมาขอแรงให้พวกเธอช่วยยกเรือลงจากรถโฟล์คสวาเกนบีเทิลของเขา โดยพยายามคนหนึ่งได้ยินเขาแนะนำตัวเองว่า “เท็ด” จากนั้นรถบีเทิลและชื่อเท็ดจึงกลายมาเป็นเบาะแสสำคัญที่ตำรวจมี แต่กระนั้นด้วยยุคสมัยที่ข้อมูลทุกอย่างเป็นแอนะล็อก การทำงานเพื่อตรวจสอบจึงเป็นไปอย่างเชื่องช้า บัณฑิตยังคงฆ่าและฆ่าได้อย่างต่อเนื่อง จนเขาน่าจะเชื่อว่าไม่มีใครจะเอาผิดเขาได้แน่นอน

เมื่อบัณฑิตย้ายไปศึกษาต่อที่ยูทาห์ เขาก็ยังลงมือก่อคดีอีกที่นั่น เริ่มมีเด็กสาวหลายคนหายตัวไปในยูทาห์ ในท้ายที่สุดอลิซาเบธ โคลบเฟอร์ แฟนสาวยาวนานของเขาก็เริ่มระแคะระคายว่าคนร้ายอาจเป็นคนรักของเธอเอง เธอจึงแอบโทรแจ้งตำรวจให้ตรวจสอบ อาทิ เธอพบว่าเขามีนิสัยชอบนอนหลับในตอนกลางวันและหายตัวไปในตอนกลางคืน โดยไม่บอกกล่าวว่าจะไปทำอะไร ที่ไหน กับใคร ที่สำคัญเท็ดไม่สนใจที่จะมีเพศสัมพันธ์แบบปกติกับเธอเลย เขาชอบเช็ทซ์แบบใช้เชือกมัดลาม หรือเช็ทซ์ที่รุนแรงเท่านั้น

ไทม์ไครกิดมาเป็นปีศาจ

นอกจากนั้นเธอยังพบข่าวของแปลกๆในบ้าน ซึ่งเธอ “ไม่อาจเข้าใจได้ว่าเป็นอะไร” อาทิ ชุดชั้นในสตรีหลายชิ้นและกุญแจบ้านของใครก็ไม่รู้อีกหลายดอก โคลบเฟอร์รี่ให้เบาะแก่กับตำรวจหลายครั้ง ทั้งรูปลักษณ์ รถที่ขับ และชื่อเด็ดทั้งหมดล้วนเข้าเค้า ในที่สุดตำรวจก็วางตัวบัดนี้ในฐานะผู้ต้องสงสัย ทว่ายังคงไม่อาจจับกุมได้ เพราะในการชี้ตัวบุคคลจากภาพถ่าย กลุ่มพยานบุคคลในเหตุการณ์ที่ทะเลสาบแซมมามีชไม่ได้ชี้รูปเขา ทำให้ตำรวจขาดหลักฐานในการดำเนินคดี

จุดเริ่มต้นของจุดจบ

วันที่ 8 พฤศจิกายน 1974 เกิด บันดี วางแผนปลอมเป็นตำรวจเพื่อลักพาตัวเหยื่อคนหนึ่ง โดยไม่รู้ว่านั้นจะเป็นแผนการลักพาตัวที่กำลังจะล้มเหลวและจะนำมาสู่การจับกุมในปีถัดมา

แคโรล ดารอนซ์ กำลังเพลิดเพลินอยู่ในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในยูทาห์ ตอนที่บันดีซึ่งอ้างตัวว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเดินเข้ามาบอกว่ามีคนพยายามทุบรถเธอ และขอให้เธอกลับไปที่รถเพื่อประเมินความเสียหาย เขาพยายามให้เธอยื่นหน้าเข้าไปในรถให้ได้ แต่เธอยืนยันจะดูจากแค่นอกหน้าต่างและยืนยันว่าไม่มีอะไรเสียหาย จากนั้นบันดีจึงบอกว่าทางตำรวจจับผู้ต้องสงสัยได้แล้ว ขอให้เธอไปยังสถานีตำรวจเพื่อทำเรื่องแจ้งความ ดารอนซ์เล่าในภายหลังว่าเธอไม่ได้ยอมไปกับเขาเพราะหน้าตาดีหรือบุคลิกน่าเชื่อถือ เธอเพียงต้องการให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่รักษากฎหมาย ระหว่างนั้นเธอสัมผัสได้ถึงกลิ่นแอลกอฮอล์จากลมหายใจเขา อีกทั้งรถที่เขาจะพาเธอไปก็เป็นรถโฟล์คสวาเกนธรรมดาๆ เธอจึงขอดูตราตำรวจเพื่อความแน่ใจ บันดีแสดงตราทันที และบอกว่าตนเป็นตำรวจนอกเครื่องแบบ ดารอนซ์จึงยอมนั่งรถไปด้วย

แทนที่จะไปถึงโรงพัก บันดี้จอดรถหน้าอาคารแห่งหนึ่ง ดารอนซ์รู้ทันทีว่าเธอตกหลุมพรางเสียแล้ว เธอพยายามลงจากรถ ขณะที่บันดี้ก็พยายามใส่กุญแจมือเธอทันควัน แต่ในจังหวะซุลมุนนั้น นับเป็นโชคของเธอที่เขาทำไม่สำเร็จ ในเสี้ยววินาทีนั้นเองดารอนซ์สามารถเปิดประตูรถออกมาได้ บันดี้ตรงดิ่งตามมาพร้อมชะแลงและปิ่น จากนั้นการต่อสู้เอาชีวิตรอดของเด็กสาวก็เริ่มขึ้น เพียงไม่นานก็มีรถคันอื่นขับมาแถวนั้นทำให้บันดี้เสียจังหวะ ดารอนซ์จึงวิ่งตรงไปขอความช่วยเหลือรถคันดังกล่าว และกลายเป็นหญิงสาวไม่กี่คนที่รอดพ้นเงื้อมมือเหี้ยม บันดี้

ความล้มเหลวนั้นไม่ได้ลดความกระหายของบันดี้เลย อีกเพียง 4 ชั่วโมงต่อมา เขาก็ได้หยิบยื่นความตายให้กับเดบราห์ เคนต์ อายุ 17 ปี ที่กำลังออกจากโรงเรียนเพื่อไปรับน้องสาว แต่แล้วก็ไม่มีวันไปถึง

Catch Me If You Can

เข้าสู่ปี 1975 บันดี้เปิดศักราชใหม่ด้วยการฆ่านางพยาบาลนามว่าคาริน แคมป์เบลล์ ตามด้วยอีกหลายคนในแถบโคโลราโด หนึ่งในเหตุผลที่ทำให้เขายังคงรอดพ้นการจับกุมคือ ในยุคนั้นยังไม่มีประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจแต่ละเมืองในแต่ละรัฐ คดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่เป็นฝีมือของอาชญากรคนเดียวกันมักถูกมองว่าเกิดจากคนร้ายคนละคน ประกอบกับเทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์ยังไม่ก้าวหน้า เหี้ยม บันดี้ จึงยังคงลอยนวล

กระทั่งเดือนสิงหาคม ปี 1975 เขาถูกจับเป็นครั้งแรกหลังจากตำรวจส่งสัญญาณหยุดรถและเขาซึ่งหลบหนี ทำให้ถูกจับในข้อหาขัดขวางการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และหลบหนีการจับกุม เมื่อตำรวจตรวจสอบเบื้องต้น

ไม่มีใครเกิดมาเป็นปีศาจ

จึงพบว่าเบาะคนนั่งด้านหน้าถูกถอดออกไป และพบสิ่งของต้องสงสัยมากมาย บนรถ อาทิ เข็อก กุญแจมือ ชะแลง แท่งเซาะน้ำแข็ง หมวกโม่่ง ฯลฯ ตอนนั้นตำรวจไม่ได้ระแคะระคายเลยว่าพวกเขาจับกุมตัวฆาตกรต่อเนื่องสุดอันตรายไว้ได้ แต่คิดแค่ว่าเขาอาจเป็นโจรที่กำลังจะไปปล้นที่ไหนสักแห่ง

อย่างไรก็ดี การถูกจับกุมครั้งนั้นทำให้แคโรล ดารอนซ์ เขี้ยวสาวที่เคยหนีรอดเดินทางมาซี้ตัวและยืนยันว่านี่คือชายที่พยายามลักพาตัวเธอเมื่อปลายปีที่แล้ว ทั้งหมดจึงนำไปสู่การตรวจค้นและเริ่มต้นกระบวนการสืบสวนสอบสวนอย่างละเอียด ตำรวจพบเส้นผมของคาริน แคมป์เบลล์ ในรถ และนั่นเป็นครั้งแรกที่ทำให้เขาถูกเพิ่มข้อหาฆาตกรรม

ขณะอยู่ระหว่างดำเนินคดีนานเกือบสองปี เท็ด บันดี้ เลือกที่จะเป็นทนายความให้ตัวเอง เขายืนยันความบริสุทธิ์ของตัวเองอย่างหนักแน่นเสมอ ก่อนจะออกอุบายหลบหนีในวันที่ 7 มิถุนายน 1977 โดยอ้างขอใช้ห้องสมุดเพื่อหาข้อมูลเพิ่มเติมสำหรับสู้คดี หลังจากตำรวจปลดกุญแจมือเพื่อให้เขาได้ใช้ห้องสมุด บันดี้ก็ร้องหว่าที่เหมาะสมแล้วหนีออกไปทางหน้าต่างโดยกระโดดจากชั้นสองของอาคารลงสู่พื้น จากนั้นก็วิ่งขึ้นไปหลบบนภูเขา แต่ด้วยร่างกายอ่อนล้าและหิวโหย หลังจากนั้นเพียงหนึ่งสัปดาห์เขาก็ถูกจับกุมอีกครั้ง

ด้วยความเชื่อมั่นและไม่ยอมจำนน บันดี้วางแผนแหกคุกอีกครั้งหลังจากถูกจับกุมได้เพียง 6 เดือน โดยในครั้งนี่เขาเตรียมการระยะยาวอย่างรอบคอบ เขาจงใจลดน้ำหนักตัวลงประมาณ 16 กิโลกรัม อีกทั้งยังเลือกวันได้อย่างชาญฉลาด นั่นคือวันที่ 30 ธันวาคม ซึ่งเป็นวันอันแสนคึกคักกวนวายช่วงสิ้นปี เจ้าพนักงานเรือนจำจัดงานเฉลิมฉลองกันครื้นเครง และที่เหลือนักโทษก็กลับไปอยู่กับครอบครัว บันดี้สวมหน้ากากสีจอนเป็นตั้งสูง แล้วปีนขึ้นไปเพื่อลอดผ่านช่องแคบๆ บนเพดาน กว่าผู้คุมจะรู้ว่าเขาหายไป เขาก็หนีออกมานานกว่า 15 ชั่วโมงแล้ว และสามารถหลบหนีอย่างมีกลยุทธ์ไปได้ไกลถึงฟลอริดาเลยทีเดียว

Monster Calling

หลังเก็บเนื้อเก็บตัวเงียบ ๆ ได้เดือนกว่า และหากินจากการลักเล็กขโมยน้อย ในที่สุดเห็ด บันดี ก็ไม่อาจต้านทานแรงกระตุ้นเก่าแก่ในส่วนลึกของตนได้อีกต่อไป กลางดึกของคืนวันที่ 15 มกราคม 1978 เขาแอบเข้าไปในหอพักสมาคมสตรีแห่งมหาวิทยาลัยฟลอริดาสเตท คำว่าท่อนไม้โอ๊กที่อยู่แถวนั้นไปด้วย เปิดห้องนอนแรกทีพบเจอ แล้วกระหน่ำฟาตนักศึกษาหญิงที่กำลังนอนหลับอยู่บนเตียงอย่างบ้าคลั่งและป่าเถื่อน จากห้องแรกสู่ห้องต่อไป เขาทารุณกรรมพวกเธออย่างสาหัส ทั้งรัดคอและกระทำชำเราอย่างวิปริตพิสดาร นักศึกษาเสียชีวิต 2 คน และบาดเจ็บสาหัส 2 คน หนึ่งในผู้เสียชีวิตคือลิซา เลวี ซึ่งร่องรอยฟันที่เขากัดขาอ่อนและหัวนมของเธอ (ซึ่งอยู่ในสภาพเกือบหลุดออกจากเต้า) กลายเป็นหลักฐานสำคัญที่มัดตัวเขาในเวลาต่อมา

แม้ตำรวจจะยังไม่รู้ว่าผู้ก่อเหตุคือใคร แต่สิ่งที่ทำให้พวกเขาต้องตกตะลึงคือระดับของความอุกอาจและ “ไม่อาจควบคุมตนเอง” ของคนร้ายภายในชั่วโหม่งเดียวเท่านั้น จากหอพักสมาคมสตรี ตำรวจพบว่าคนร้ายคนเดียวกันนี้ก่อเหตุอีกครั้งในเวลาประมาณตีสี่คืนเดียวกัน โดยแอบเข้าไปในอาคารที่อยู่ถัดไปเพียงแปดช่วงถนน แล้วซ้อมเซอร์ลิต โทมัส ผู้กำลังหลับไหลจนปางตาย กระดูกไหลเธอหลุด กรามและกะโหลกแตกหักจุด โทมัสไม่ตาย แต่กลายเป็นคนหูหนวกและมีปัญหาในการทรงตัว ปิดฉากอาชีพนักเต้นของเธอตลอดกาล

เหยื่อรายสุดท้ายของบันดีคือคิมเบอร์ลี ลีซ เด็กหญิงวัยประถมอายุเพียง 12 ปี ร่างเล็ก ๆ ที่ยับเยินของเธอถูกพบในเพิงร้างแห่งหนึ่งหลังผ่านไปเจ็ดสัปดาห์ บันดียังคงลอยนวล กระทั่งในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 1978 เขาถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจเรียกให้หยุดรถ เพราะขับรถที่ได้รับรายงานว่าถูกขโมยมา บันดีพยายามต่อสู้ขัดขืน แต่ไม่สำเร็จ เขาถูกจับกุมในที่สุด แต่อย่าเพิ่งคิดว่า

ไม่มีใครเกิดมาเป็นปีศาจ

นั่นจบเรื่องแล้ว นั่นเป็นเพียงจุดเริ่มต้นการต่อสู้กับกระบวนการยุติธรรมด้วย เล่ห์เหลี่ยมของเขา

เนื่องจากการสื่อสารที่ไม่ได้รวดเร็วฉับไวเหมือนทุกวันนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจของเมืองเพนซาโคลา ฟลอริดา ไม่รู้ตัวว่าพวกเขาจับกุมเท็ด บันดี้ หนึ่งในสิบผู้ร้ายหลบหนีที่เอฟบีไอต้องการตัวที่สุดได้ บันดี้ไม่ยอมให้ชื่อและนามสกุลตนเอง โดยบอกชื่อปลอมจากใบขับขี่ที่ตนขโมยมา เรื่องมาแดงก็เมื่อเจ้าของบัตรตัวจริงโวยวายกับทางการว่านั่นไม่ใช่เขา ทว่าบันดี้ก็ยังคงปิดปากเงียบ ไม่ยอมบอกชื่อสกุลแท้จริงของตน เขาจึงถูกคุมตัวไว้อย่างนั้น จนกระทั่งเขารู้สึกโดดเดี่ยวและอยากคุยกับคนรู้จัก เขาจึงยอมเปิดปากบอกชื่อจริง ก่อนจะเข้าสู่กระบวนการดำเนินคดีในหลายรัฐ

สร้างครอบครัวในแดนประหาร

ไม่ว่าจะมองจากมุมใด เรื่องที่เราต้องยอมรับคือเท็ด บันดี้ สร้างตำนานและมอบบทเรียนแก่ผู้พิทักษ์กฎหมายไว้มากมาย ทั้งสามารถหลบหนีจากที่คุมขังได้ถึงสองครั้ง ติดใผ้อาชญากรที่เป็นที่ต้องการตัวมากที่สุดของเอฟบีไอ สร้างชื่อให้ตัวเองโด่งดังเป็นเซเลบริตี้ได้ขณะเป็นผู้ต้องหา ความดังผสมกับความสยดสยองของคดีนี้เองทำให้ศาลฎีกามีมติพิจารณานอญญาติให้สำนักข่าวโทรทัศน์เข้าไปบันทึกวิดีโอในห้องพิจารณาคดีได้ เราจึงได้เห็นสารพัดความดราม่าและเล่ห์เพทุบายซับซ้อนของบันดี้ เขาขับไล่ทนายที่รัฐแต่งตั้งมาให้ (หลังทนายพยายามต่อรองให้เขารับสารภาพเพื่อแลกกับการจำคุกตลอดชีวิต) เขายืนยันจะเป็นทนายว่าความให้ตนเอง ถ่วงเวลาด้วยการฟ้องผู้พิพากษาว่าห้องขังของเขามีมืดเกินไป ไม่สามารถอ่านข้อมูลจากอัยการได้ ทำให้ไม่สามารถว่าความโต้แย้งได้ (ผู้พิพากษาเดินทางไปสำรวจห้องขังของเขาด้วยตัวเอง และเห็นด้วยกับเขา)

และหนึ่งในวีรกรรมที่เป็นที่โจษจันของบันดี้ คือการขอแต่งงานกับพยานคนหนึ่งกลางศาล แถมกลายเป็นพ่อคนได้ทั้งที่อยู่แดนนักโทษประหาร

ตลอดเวลาหลายเดือนในการดำเนินคดี บันดี้ยืนยันหนักแน่นในความบริสุทธิ์ของตนและมั่นใจว่าตนพ้นผิดแน่นอน ความหัวหมอและเรียกร้องความสนใจแบบคนหลงตัวเองของเขา สร้างทั้งความน่ารำคาญและเป็นสีล้นในห้องพิจารณาคดีจนเป็นข่าวหน้าหนึ่งอยู่เสมอ สุดท้ายบันดี้ก็ถูกตัดสินประหารชีวิตสำหรับการสังหารโหดในหอพักสมาคมสตรี และในปี 1980 ขณะอยู่ระหว่างการพิจารณาคดีฆาตกรรมคิมเบอร์ลี ลีช หนึ่งในพยานที่ให้การเป็นประโยชน์ต่อเขาคือแคโรล แอนน์ บูน ซึ่งเขาเคยคบหาด้วยตั้งแต่ปี 1974 และยังคงหลงรักเขาหัวปักหัวปำ บันดี้ซึ่งรับบทนายชั๊กพยานด้วยตัวเอง อยู่ๆ ก็ขอเธอแต่งงานกลางห้องพิจารณาคดี ซึ่งเธอก็รับคำทันที เช่นเดียวกับลูอิส แม่ของบันดี้ บูนเชื่อมั่นหมดใจว่าเขาเป็นผู้บริสุทธิ์ที่ถูกใส่ร้าย แม้ทั้งคู่จะแต่งงานกันสำเร็จกลางศาล แต่บันดี้ก็ยังเจอโทษประหารชีวิตรอบสองอยู่ดี

จากนั้นเรื่องไม่น่าเป็นไปได้ก็เป็นไปได้อีกครั้ง ในปีต่อมาบูนให้กำเนิดลูกสาวของบันดี้ทั้งที่ตัวเขาเป็นนักโทษอยู่ในแดนประหาร ผู้คนคาดเดากันไปหลายทางว่าเป็นไปได้อย่างไร บ้างเชื่อกันว่าเรือนจำผ่อนผันให้ความเป็นส่วนตัวแก่ทั้งคู่ที่เพิ่งแต่งงาน หรือพวกเขาอาจจะแค่ตัดสินบนผู้คุมเพื่อที่จะได้ลักลอบไปมีเพศสัมพันธ์กันในห้องน้ำ และบ้างก็บอกเด็กหญิงคนนั้นไม่ใช่ลูกของบันดี้

ชีวิตสมรสพิสดารนี้ดำเนินไปร่วม 6 ปี ภรรยาмаเยี่ยมสามีที่คุก ยัดยาเสฟติดมาฝากเขาทางช่องคลอดของเธอ ก่อนที่เขาจะเอากลับไปห้องซังโดยยัดไว้ในกันตนเอง ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่สำหรับไลฟ์สไตล์นักโทษแดนประหาร ที่ซึ่งไม่มีความหวังหลงเหลือมากนัก ทั้งคู่หย่าร้างกันในปี 1986 ไม่มีใครทราบสาเหตุแน่ชัด แคโรล แอนน์ บูน พาลูกย้ายเมือง เปลี่ยนชื่อนามสกุล เพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่ และไม่กลับมาเยี่ยมบันดี้อีกเลยกระทั่งวันประหารชีวิต